

Το

κακό πραγματικά παράγινε. Σπάνια σήμερα, στην εποχή της ματαιοδοξίας και επίδειξης, παραμένει απείραχτο το βαπτιστικό μας όνομα. Δηλαδή το όνομα που εκφωνήθηκε από τον ανάδοχο μας και τον ιερέα την ώρα του μεγάλου Μυστηρίου του Αγίου Βαπτίσματος και το είχε δώσει ο σαρκικός μας πατέρας την όγδοη από τη γέννησή μας ημέρα αλλοιώνεται. (Σωστό είναι, όχι να φωνάζουμε το νήπιο σαν νάναι ζώο για μήνες μέχρι τη βάπτισή του: μπέμπη, μπέμπα, μπουμπού, μπούα κλπ αλλά εξαρχής με το πλήρες κανονικό του όνομα).

Στις μέρες μας λοιπόν, στην γενεά των ματαίων επιδόσεων και της ακατάσχετης ξενομανίας, δεν υπάρχει όνομα αναλλοίωτο. Πέρα από το γεγονός ότι πολλοί δίνουν ονόματα άσχετα με εορταζομένους αγίους, αρχαιοελληνικά, περιστασιακά και σύγχρονα, (οι καϋμένοι αδελφοί μας Κύπριοι από τον πόθο για την Μητέρα Πατρίδα έβαζαν ως βαπτιστικό όνομα την «Ελλάδα», επίσης πολλοί «συναγωνιστές» στην περίοδο του κομμουνιστικού κινήματος ονομάτιζαν τα παιδιά τους «λαοκρατία, δημοκρατία»), οι περισσότεροι παραλλάσσουν το αρχικό όνομα και τελικά βγαίνει κάτι σαν όνομα που δε θυμίζει τίποτε από άγιο και από ελληνική γλώσσα.

Έτσι η Παρασκευή γίνεται Βούλα, η Αθανασία Σούλα, η Βασιλική Βίκυ, η Ουρανία Ράνια, η Παναγιώτα Γιώτα, η Ευαγγελία Λούλα και Λίτσα... Ο Δημήτριος λέγεται

πλέον Τάκης, ο Παναγιώτης Πάνος, ο Σεραφείμ Μάκης, ο Γεώργιος Γάκης, ο Αθανάσιος Θάνος και Νάσος, ο Αναστάσιος Τάσος και Ανέστης και η Αργυρούλα Ρούλη, η Κωνσταντίνα Ντάντου και η Δέσποινα Νταΐζη... Και μόνο αυτό καθαυτό το γεγονός της αλλαγής είναι ανεπίτρεπτο, το θεολογικό βάθος και λάθος της υποθέσεως όμως είναι ότι παραλλάσσουμε τα ονόματα των αγίων που μαρτύρησαν και αγίασαν για τον Χριστό και την πίστη και από τα μαρτυρικά αίματά τους βγήκε η μνήμη τους, η γιορτή τους και τα ονομαστήριά μας. Το κατάφερε ο διάβολος να μην ακούγεται το ακριβές όνομα του αγιασμένου μάρτυρα που τον έκαψε με την ομολογία και τα πολυώδυνα βάσανα, να μη ταπεινώνεται ο ίδιος και να μη δοξάζεται ο Αληθινός Θεός, «ο θαυμαστός εν τοις αγίοις Αυτού».

Σαν να μη έλειπε τούτο μας ήρθαν και τα προτεσταντικά γενέθλια, φαινόμενο του διεστραμμένου δυτικού κόσμου, με αποτέλεσμα να υψώνεται εγωϊστικά ο σημερινός αρρωστημένος και εμπαθής άνθρωπος και να μη γίνεται καμιά αναφορά στην εξαγιασμένη προσωπικότητα του εορταζομένου αγίου. Όχι τη μέρα που γεννήθηκε ένας άγιος για τον Ουρανό, μέσα από τα αίματά του, αλλά τιμούμε τη μέρα που ένα μικρό και πεπερασμένο ατομικό μέγεθος και πρόσωπο αντίκρουσε το φως του παρόντος αιώνος.

Ας μη πούμε κάποια άλλα ονόματα εποχιακά, κυβερνητικά ή από το ζωϊκό βασίλειο κλπ. όπως Ρήγας, Ρίζος, Δούκας, Ελεφάντω, Αφέντρα, Σουλτάνα, Μόσχω και Μοσχούλα, Γκόλφω και Ρουμπίνη... Μήπως ξέρει κάποιος πότε γιορτάζουν αυτά τα ονόματα;...

Το χειρότερο πια είναι τα διπλά και τριπλά ονόματα. Έρχονται παιδάκια να κοινωνήσουν, με τις γιαγιάδες τους κυρίως, (κι είναι αξιέπαινες όντως αυτές οι κυρίες της τρίτης ηλικίας για το έργο τους αυτό) και ακούει κάποιος τρία ονόματα: π.χ. Θεοδώρα, Βασιλική και Ευμορφία! Ψάχνει ο ιερέας για τρία πρόσωπα, κεφάλια και στόματα και ανταποκρίνεται ένα! Βλέπετε έπρεπε να καλύψουμε δύο γιαγιές, που δεν έκαναν πίσω με τίποτε, αν δεν άκουγαν το όνομά τους και από το συγκεκριμένο παιδί και εγγόνι τους, κι ένα δήθεν μυστικό τάμα της μητέρας, όταν ήταν επίτοκος. Από αυτή τη συμπλοκή τώρα προσώπων και ονομάτων, επιθυμιών και ταμάτων, ή το νήπιο γίνεται «φούρνος του Χότζα», διότι η κάθε μια ενδιαφερομένη φωνάζει το παιδί κατά το αρέσκον αυτή όνομα ή βγαίνει ένα σύνθετο όνομα: π.χ. Εβελίνα (=Ευανθία και Ελένη ή Παρασκευή και Ελένη!). Ελεντίνα (= Ελένη και Κωνσταντίνα!). Μαριλίζα (=Μαρία και Ελισάβετ!). «Χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα», στην κυριολεξία.

Το τοιούτο γεγονός είναι παραποίηση της ελληνικής γλώσσας, ασέβεια στην Εκκλησία, τους αγίους και την Ορθοδοξία, αντίθετο με την Παράδοσή μας και ξενομανία δακρύβρεκτη, που θέλουμε όλοι να κόβουμε και να ράβουμε και να παρουσιαζόμαστε: Τζίμης, Φαίη (από το Σοφία μάλλον) και ό,τι άλλο. Είναι αχαριστία στον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό, που μαζί με άλλους Διδασκάλους του Γένους, αγωνίστηκε να μη χάσουμε μέσα στα ελληνικά σπίτια τη λαλιά μας και να

μη ξεχνάμε τα ελληνορθόδοξα ονόματά μας.

Κι ένα τελευταίο ερμηνευτικό πρόβλημα: Όταν λέμε Αθανάσιος, το όνομα αυτό προέρχεται από τον Μέγα Αθανάσιο, που είναι επώνυμος της Αθανασίας. Αν τώρα πούμε Θάνος, αυτό προέρχεται από τον θάνατο και τη θανή. Αν φωνάξουμε κάποιον Αναστάσιο, το όνομα αυτό προέρχεται από την Ανάσταση. Αν τον πούμε όμως Τάσο τον ίδιο άνθρωπο, τότε αυτό πηγάζει από την τάση του ηλεκτρικού ρεύματος. Το ίδιο ισχύει κι όταν ο Ευθύμιος γίνεται Θύμιος και μας θυμίζει το θυμό κι όταν ο Δημήτριος γίνεται Τάκης και μας ανάγει στον τάκο που βάζουν στις ρόδες των φορτηγών τους οι νταλικέρηδες για να μη κυλίσουν στην κατηφόρα τα οχήματά τους!

Αδελφοί, Συγχωρέστε μας! Αλλά μη αλλάζουμε τα ονόματα! Μη τα αλλοιώνουμε! Όσο κι αν γελά η κοσμική παρέα και το σύγχρονο περιβάλλον, εμείς ας εκφωνούμε και ας απαγγέλλουμε τα ονόματα ακριβώς: **Ελληνικά και Ορθόδοξα!**

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr